ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Παραπάτησε, ἄπλωσε τὰ χέρια...

Ὁ βορηᾶς φυσοῦσε λυσσασμένα, σπρώχνοντας στὸν οὐρανὸ τεράστια χειμωνιάτικα σύννεφα, βαρειὰ καὶ μαῦρα,ποὺ καθὼς ἔτρεχαν σκορποῦσαν στὴ γῆ μανιασμένες μπόρες.

Ἡ θάλασσα φουσκωμένη μούγγριζε καὶ ἐξεσποῦσεστὴν ἀκρογιαλιὰ σὲ πελώρια ἀφρισμένα κύματα. Ἔφταναν ἀργά, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀψηλὰ σὰν βουνά,σκορπίζοντας στὸν ἀέρα, καθὼς δερνόντουσαν ἀπὸ τὴν καταιγίδα, τὸν ἄσπρο τους ἀφρό.

Ἡ θύελλα χωνευόταν στὴ μινρὴ λαγκαδιὰ τοῦ Ὑπόρ, οὔρλιαζε καὶ μούγγριζε, ἀποσπῶντας τὰ κερεμύδια ἀπὸ τὶς στέγες, ρίχνοντας τὶς καπνοδόχες καὶμὲ τέτοια μανία ριχνόταν στοὺς δρόμους,ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ προχωρήσῃ δὲνκρατιόταν στοὺς τοίχους.

Εἶχαν τραβήξει τὶς βάρκες ὡς μέσα στὸ χωριό, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς θάλασσας ποὺ θὰ σάρωνε τὴν παραλία ὅταν θἄρχιζε νὰ τραβιέται. Οἱ ναῦτες τὸ δειλινὸ ἄρχισαν νὰ φεύγουν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν παραλία γιατὶ ἔπεφτε ἡ νύχτα, τυλίγοντας μὲ τὰ σκοτάδια τὸν μανιασμένον Ὠκεανό.

Δύο μόνον ἄνθρωποι ἔμεναν ἀκόμα, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, τὴν πλάτη κυρταμένη στὴ μπόρα, τὸ μάλλινο σκοῦφο χωμένον ὡς τὰ μάτια, δύο ἀψηλοὶ νορμανδοὶ ψαράδες, μὲ τραχειὰ γενειάδα, θαλασσοκαμένο δέρμα, μὲ μάτια μπλάβα, τὰ διαπεραστικὰ μάτια τῶν ναντῶν ποὺ βλέπουν στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντος, σὰν τὰ δρνια.

Ἕνας τοὺς ἔλεγε :

— Μπρός, ἔλα, Ἰερεμία· θὰ πᾶμε νὰ τὸ ρίξουμε στὸ ντόμινο. Ἐγὼ πληρώνω.

Ὁ ἄλλος δίσταζεν ἀκόμα, ἤξευρε πὼς θἄπαιζε πάλι καὶ θὰ μεθοῦσεν ἂν πήγαινε στοῦ Πωμέλ, μὰ συγκρατιόταν ἀπὸ τὴν θύμηση τῆς γυνοίκας του ποὺ εἶχε μείνει μόνη, κατάμονη, στὴν καλύβα του.

Ρώτησε :

— Πάει νὰ πῇ κανείς, πὼς στοιχημάτισες νὰ μὲ μεθᾶς κάθε βράδυ. Πές μου τί κερδίζεις ἀφοῦ πληρώνεις πάντα ;

Καὶ μολαταῦτα γελοῦσε στὴν ἰδέα τοῦ πιοτοῦ ποὺ θἄπινε μὲ ἔξοδα ἐνὸς ἀλλουνοῦ.

Ὁ Μαθουρῖνος, ὁ γυναικάδελφός του, τὸν τραβοῦσε πάντα.

— Ἔλα πᾶμε, Ἰερεμία. Δὲν εἶνε βραδυὰ νὰ γυρίσῃ κανεὶς σπίτι του χωρὶς κάτι ζεστὸ στὸ στομάχι. Τί φοβᾶσαι ; Ἡ γυναίκα σου δὲ θὰ σοῦ ζεστάνῃ τὸ κρεββάτι ;

Ὁ Ἰερεμίας ἀπαντοῦσε :

— Χθὲς δὲ μπόρεσα νὰ βρῶ τὴν πόρτα μου... Σχεδὸν μὲ ψάρεψαν μέσα στὸ χαντάκι μπρὸς στὸ σπίτι μου.

Καὶ καθὼς γελοῦσε προχωροῦσεν ὅλο ἕνα κατὰ τὸ καφενεῖο τοῦ Πωμέλ, προχωροῦσε σερνόμενος ἀπὸ τὸ Μαθουρῖνο καὶ σπρωχνόμενος ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἀνίκανος ν' ἀντισταθῇ στὶς δυὸ αὐτὲς δυνάμεις.

Ἡ αἴθουσα τοῦ καφενείου εἶταν χαμηλή, γεμάτη ναῦτες, καπνὸ καὶ φωνές.

Ὁ Ἰερεμίας καὶ ὁ Μαθουρῖνος ἐπῆγαν καὶ ἐκάθησαν σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἄρχισαν μιὰ παρτίδα ντόμινο. Τὰ μικρὰ ποτηράκια ποὺ παράγγελναν ἐν τῷ μεταξὺ ἀδιαζόνταν ὁλοένα στὸ λάρυγγά τους.

Ἔπαιξαν καὶ ἄλλες παρτίδες καὶ ἤπιαν καὶ ὅλλα ποτήρια. Ὁ Μαθουρῖνος ὅμως ἔχυνε κάτω τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ του, κλείνοντας τὸ μάτι στὸν καταστηματάρχη ποὖταν κόκκινος σὰν τὴ φωτιὰ καὶ ποὺ χασκογελοῦσε σὰν νἄξευρε κάτι. Καὶ ὁ Ἰερεμίας κατάπινε τὸ οἰνόπνευμα, κινοῦσε τὸ κεφάλι,καὶ ἐσεσποῦσε σὲ γέλοια παρόμοια μὲ οὐρλιάσματα, κοιτάντας τὸν σύντροφό του μένα ὕφος ἀποβλακωμένο καὶ εὐχαριστημένο.

Ὅλοι οἱ πελάτες ἔφυγαν. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνοιγόταν ἡ πόρτα, ἀκούονταν τὸ μούγγρισμα τῶν κυμάτων καὶ τὸ οὐρλιασμὸ τῆς καταιγίδος.

Ὁ Ἰερεμίας, ξεκουμπωμένο ἔχοντας τὸ γιακᾶ, φαινόταν μεθυσμένος, μὲ τὸ ἕνα πόδι ξαπλωμένο καὶ τὸ ἕνα χέρι ἀφημένο στὰ πλάγια. Μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὰ κόκκαλα τοῦ ντόμινον. Ἔμειναν μόνοι τώρα μὲ τὸν καταστηματάρχη, ποὺ τοὺς πλησίασε περίεργος.

Ρώτησε :

— Ἔ λοιπόν, Ἰερεμία, πῶς πᾶνε τὰ μέσα ; Δροσίστηκες πίνοντας ;

Καὶ ὁ Ἰερεμίας τραύλισε :

— Ὅσο πίνω, τόσο πιὸ στεγνὰ εἶνε ἐκεῖ μέσα.

Ὁ καφετζῆς παρατηροῦσε τὸ Μαθουρῖνο μὲ ὕφος πανοῦργο. Εἶπε :

— Καὶ ὁ ἀδερφός σου, Μαθουρῖνε, ποῦ εἶνε τώρα ;

Ὁ ναύτης γέλασε πνιχτά.

— Εἶνε σὲ ζέστα ἐκεῖνος, μὴν ἀνησυχῆς.

Καὶ οἱ δυὸ ἐκοίταξαν τὸν Ἰερεμία ποὺ ἔβαζε ἱκανοποιημένος τὸ διπλὸ ἐξάρι, συνεχίζοντας τὸ παιχνίδι.

Ὅταν τελείωσαν τὴν παρτίδα, ὁ καταστηματάρχης εἶπε :

— Ξέρετε, παιδιά, ἐγὼ πάω γιὰ ὕπνο, σᾶς ἀφήνω μιὰ λάμπα καὶ πιοτί. Θὰ κλείσῃς τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω, Μαθουρῖνε, καὶ θὰ ρίξῃς τὸ κλειδὶ ἀπὸ κάτω ὅπως ἔκαμες χθές.

Ὁ Μαθουρῖνος ἀπάντησε :

— Μὴ φοβᾶσαι. Κατάλαβα.

Ὁ Πωμὲλ ἔσφιξε τὸ χέρι τῶν δύο του πελατῶν ποὺ ἔμειναν ἀργά, καὶ ἀνέβηκε βαρειὰ τὴν ξύλινη σκάλα.

Οἱ δύο ἄντρες ἐξακολούθησαν νὰ παίζουν· κάθε λίγο ἡ λύσσα τῆς καταιγίδος ἔκαμε νὰ τριζοβολᾷ ἡ πόρτα καὶ νὰ συγκλονίζονται οἱ τοῖχοι. Ἔπειτα ὁ Μαθουρῖνος ἐγέμιζε τὸ ποτήρι τοῦ Ἰερεμία. Ἀλλὰ ἔξαφνα, τὸ ρολόϊ τὸ κρεμασμένο πάνω ἀπὸ τὸ ταμεῖο ἐσήμανε μεσάνυχτα. Ὁ χτύπος ἀντήχησε καθαρὰ μέσα σὴν αἴθουσα.

Ὁ Μαθουρῖνος, σηκώθηκεν εὐθύς, σὰν ναύτης ποὺ τελείωσεν ἡ βάρδια του.

— Πᾶμε, Ἰερεμία, πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε.

Ὁ ἄλλος σηκώθηκε δισκολώτερα καὶ γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἰσορροπία του στηρίχθηκε στὸ τραπέζι· ἔπειτα τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, ἐνῷ ὁ σύντροφός του ἔσβυνε τὴ λάμπα.

Ὅταν βρέθηκαν στὸ δρόμο,ὁ Μαθουρῖνος ἔκλεισε τὸ μαγαζί. Ἔπειτα εἶπε :

— Στὸ καλό, καλὸ ξημέρωμα.

Καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

***

Ὁ Ἰερεμίας ἔκαμε τρία βήματα, παραπάτησε, ἄπλωσε τὰ χέρια, βρῆκεν ἕνα τοῖχο, στηρίχθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατάει πάλι, κλονιζόμενος.

Βιδιζε ἐξ ἐνστίκτου, πρὸς τὸ σπίτι του, ὅπως τὰ πουλιὰ τραβοῦν στὴ φωλιά τους. Τέλος, ἀναγνώρισε τὴν πόρτα του καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ βρῇ τὴν κλειδωνιὰ καὶ νὰ βάλῃ τὸ κλειδί. Δὲν εὕρισκε τὴν τρύπα καὶ βλαστημοῦσε χαμηλόφωνα.Τότε κατάφερε στὴν πόρτα τὴ γροθιά του, φωνάζοντας τὴ γυναίκα του :

— Μελίνα ! Ἔ ! Μελίνα !

Φαινόταν μεθυσμένος...

Καθὼς ἔσπρωχνε τὸ ἕνα θυρόφυλλο γιὰ νἀνοίξῃ, ἄξαφνα ἡ πόρτα ὑποχώρησε. Καὶ ὁ Ἰερεμίας χάνοντας τὸ στήριγμα του, μπῆκε στὸσπίτι του κ α τατρακυλώντας καὶ σωριάστηκεστὸ μέσο τῆς κάμαρας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσε κάτι βαρὺ νὰ περνᾶ πάνω του καὶ ὕστερα νὰ ἐξαφανίζεται στὸ σκοτάδι.

Δὲνκουνιόταν,παγωμένος ἀπὸ τὸν φόβο καὶ περίμενε πολλὴν ὥρα χωρὶς νὰ μετατοπίζεται. Ἀλλὰ βλέποντας πὼς τίποτα δὲν ἀκούοταν πιά, ἤρθε λίγο στὰ καλά του.

Καὶ ἀνακάθησε, ἀργά.Περίμενε λίγο ἀκόμηκαὶ πέρνοντας θάρρος τέλος, ἐφώναξε :

— Μελίνα !

Ἡ γυναίκα του δὲν ἀπάντησε.

Τότε, ξαφνικά, μιὰ ἀμφιβολία πέρασεν ἀπὸ τὸ σκοτισμένο μυαλό του, μιὰ ἀόριστη ἀμφι-

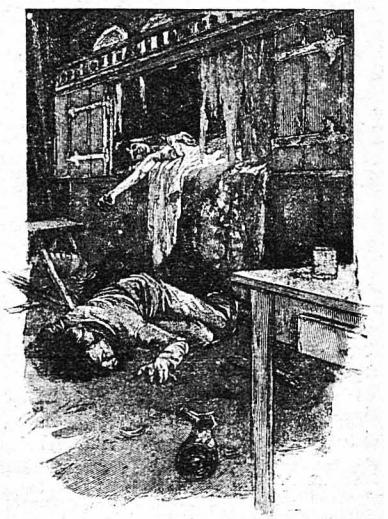

Ξαπλωμένος στὸ πάτωμα κοιμόταν βαθειά...

βολία, μιὰ ἀκαθόριστη ὑποψία. Δὲν κουνιόταν· ἔμενε ἐκεῖ, καθισμένος, μέσα στὸ σκοτάδι, συνδυαζόμενος τὶς ἰδέες του καὶ μελετῶντας σκέψεις ἀτελεῖς καὶ τρεμάμενες ὅπως τὰ πόδια του.

Φώναξε πάλι ;

— Πές μου ποιὸς εἶταν, Μελίνα. Πές μου ποιὸς εἶταν. Δὲν θὰ σοῦ κάμω τίποτε.

Περίμενε. Καμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε στὸ σκοτάδι. Ἀλλὰ τώρα τὸ μυαλό του εὕρισκε τὸ δρόμο του μόνο.

— Γι' αὐτὸ ἦπια ! Γι' αὐτό ! Αὐτὸς μὲ μέθυσε γιὰ νὰ μὴν γυρίσω νωρίς. Γι αὐτό, γιαὐτό.

Καὶ ξανάλεγε :

— Πές μου,ποιὸς εἶταν,Μελίνα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σοῦ κάνω κακό.

Ἀφοῦ περίμενε πάλι, ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἀργὴ λογικὴ τοῦ μεθυσμένου ἀνθρώπου.

— Αὐτὸς μ' ἐκράτησε στὸ μαγαζὶ τοῦ παλιανθρώπου τοῦ Πωμέλ, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα βράδια γιὰ νὰ μὴν ἐρθῶ στὸ σπίτι νωρίς. Εἶνε κάποιος συνένοχός του. Α ! παλιάνθρωπε !

Ἀργὰ ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατα. Ἕνας τυφλὸς θυμὸς τὸν καταλάμβανε μαζὺ μὲ τὸν ἀναβρασμὸ τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ξανάπε :

— Πές μου ποιὸς εἶταν, Μελίνα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ χτυπήσω, στὸ λέω.

Εἶταν ὄρθιος τώρα, τρέμοντας ἀπὸ ἕνα τρομερὸ θυμό, σᾶν τὸ ἀλκοὸλ ποὺ εἶχε μέσα του νὰ ἄναψε στὶς φλέβες του. Ἔκαμεν ἕνα βῆμα, σκόνταψε σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν ἄρπαξε, προχώρησε, ἀκόμα, βρῆκε τὸ κρεββάτι, τὤπαξε καὶ ἔνοιωσε μέσα τὸ ζεστὸ κορμὶ τῆς γυναίκας του.

Τότε, λυσσασμένος, μουρμούρισε :

— Α ! εἶσουν ἐδῶ, βρώμα, καὶ δὲν ἀπαντοῦσες;

Καί, ὑψώνοντας τὴν καρέκλα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι ὁ γέρος αὐτὸς ναύτης τὴν κατέβασε μπρός του μὲ ἐξαγριωμένη μανία. Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι, μιὰ κραυγὴ ἀπελπισμένη, μιὰ φωνὴ διαπεραστική. Τότε ἄρχισε νὰ χτυπᾶ σὰν κανένας ἀλωνιστής. Καὶ τίποτα, σὲ λίγο, δὲν κινήθηκε πιά. Ἡ καρέκλα ἔγινε κομμάτια ἕνα ποδάρι της ὅμως τοῦ ἔμενε στὸ χέρι καὶ χτυποῦσε πάντα λαχανιασμένος.

Ἔξαφνα σταμάτησε γιὰ νὰ ρωτήση

— Θὰ πῆς ποιὸς εἶταν πρὶν λίγο ;

Ἡ Μελίνα δὲν ἀπάντησε.

Τότε, κατακουρασμένος, ἀποκτηνωμένος ἀπὸ τὴ μανία του, ξανακάθισε χάμω, ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε.

Ὅταν ἔφυξε, ἕνας γείτονας, βλέποντας τὴν πόρτα του ἀνοικτή, μπῆκε μέσα στὸ σπίτι. Εἶδε τὸν Ἱερεμία ποὺ ρουχάλιζε κατάχαμα στὴ γῆ, τὰ κομμάτια μιᾶς καρέκλας καὶ στὸ κρεββάτι, καὶ ἕναν αἱμόφυρτο πολτὸ σαρκῶν, τὴ γυναῖκα του !

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Σὲ μιὰ γαλλικὴ πολίχνη δύο ἐργάτες ἀδελφοὶ εἶχαν καταληφθῆ πρὸ μερικῶν μηνῶν ἀπὸ κοινὸν ἔρωτα γιὰ μιὰ ἔμορφη ὑπηρέτρια καπηλείου. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὴν νυμφευθοῦν, ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσαν, φυσικά, νὰ τύχουν καὶ οἱ δύο τοῦ ποθουμένου, ἀπεφάσισαν νὰ λύσουν τὴν ἐρωτικὴ διαφορά τους κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον : Νὰ μεταβοῦν σ' ἕνα οἰνοπνευματοπωλεῖο καὶ νὰ ζητήσουν ἄφθονο ροῦμι, ἐκεῖνος δὲ ὅπ' τοὺς δύο, ὅστις θὰ ἔπινε τὰ περισσότερα ποτήρια, νὰ εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς καπήλου. Ἡ παράδοξη αὐτὴ μονομαχία ἔγινε μιὰ κρύα νύχτα τοῦ Φλεβάρη. Ὁ ἕνας τῶν ἀδελφῶν ἀφοῦ ἔπιε ἀρκετὰ ποτήρια ροῦμι ἐκυλίσθηκε στὸ πάτωμα. Ὁ νικητὴς ἀδελφὸς κλονούμενος καὶ βαρεῖαν ἔχων τὴν κεφαλήν, ἐξῆλθε στὸ ὕπαιθρο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε μερικὰ βήματα σκούνταψε κάπου, ἔπεσε καὶ δὲν ἐσηκώθηκε πλέον. Εὑρέθηκε νεκρὸς ἐκεῖ ποῦπεσε, ἀποθανὼν ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν συμφόρησιν, προελθοῦσαν ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἐπίδρασιν τοῦ νυκτερινοῦ ψύχους. Τὴν ἑπομένην μετὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, ὁ ἀδελφός του συνελθὼν ἀπὸ τὸ μεθύσι του, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Ἔτσι στὸν παράδοξον αὐτὸν ἀγῶνα ἐκέρδισεν ἐκεῖνος ποὺχασε στὴν οἰνοπνευματομαχίαν !...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου κ. Ἀλεξ. Φιλαδελφέως ἐξεδόθη ὁδηγὸς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχ. 25.

— Τὴν 25ην τρ. ἐπανεκδίδεται ἐξασέλιδος ἡ «Φιλολογικὴ καὶ Καλλιτεχνικὴ Ζωή», ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἴσαντρου Ἄρι καὶ Π. Φωτοπούλου. Θὰ περιέχῃ ποιήματα, διηγήματα, κριτικὰ ἄρθρα μυθιστορήματα καὶ καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ἄπιστος Μνηστὴρ

Ἡ μακαρίτισσα βασίλισσα Βικτωρία διαμένουσα τὸν χειμῶνα τοῦ 1888 στὴν ἐν Βαλμοράλ τῆς Σκωτίας ρημισμένη ἔπαυλί της, ἔμαθε μιὰ ἡμέρα ὅτι μιὰ κοπέλλα ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ γύρω βρισκόταν σ' ἀπελπισία γιατὶ τὴν ἐγκατέλειψε ὁ μνηστήρ της, προτιμήσας μιὰ ἄλλη ποὺ εἶχε προῖκα 200 λίρες στερλίνες. Ἡ Βασίλισσα συγκινήθηκε τόσο ὥστε εἰδοποίησε τὴν ἀπελπισμένην νέαν ὅτι θὰ τῆς ἔδινε ἐπίσης προῖκα 200 λιρ. στερλινῶν ἀμέσως μόλις εὕρισκε νέον μνηστῆρα. Ὁ παλιὸς μνηστήρ, ὁ ἄπιστος, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὰ ξαναρτιάσῃ μὲ τὴν νέαν. Ἡ Βικτωρία ὅμως ἀνήγγειλεν στοὺς γονεῖς τῆς κόρης, ὅτι τὴν ὑποσχεθεῖσαν προῖκα θὰ τὴν δώσῃ μόνον ἐὰν ἡ κόρη των εὕρῃ μνηστῆρα, δυνάμενον νὰ τηρήσῃ τοὺς ὅρκους του καὶ ὄχι ἂν πάρῃ τὸν παληόν. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἄπιστος μνηστὴρ ἔμεινε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ εὑρέθη, πράγματι, νέος ὅστις καὶ ἐνυμφεύθη τὴν πολύφερνον νέαν...

* * *

Ἡ Διαθήκη ἑνὸς τυραννηθέντος συζύγου

Περιεργοτάτην διαθήκην ἐγκατέλιπε ὁ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 1887 ἐν Βὰθ Ἄγγλος ἀντισυνταγματάρχης Nach. Ὁ Nach κληροδοτοῦσε δι' αὐτῆς ἐτήσιον εἰσόδημα 10 λιρῶν στερλινῶν εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ Βὰθ μὲ τὸν ὅρον ὅπως ὁ κωδωνοκρούστης χτυπάει τὶς καμπάνες πένθιμα ἀπὸ τῆς 8ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 8ης ἑσπερινῆς ὥρας, ἑκάστην ἐπέτειον τοῦ γάμου του, χαρμοσύνως δὲ κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας τῆς ἐπετείου θανάτου του ἡμέρας, «καθ' ἣν—ὅπως λέγει ἡ διαθήκη—ἀπηλλάγη ἀφορήτου οἰκογενειακῆς τυραννίας καὶ βίου ἀθλίου !»

Πραγματικῶς ἡ ἐπιθυμία τοῦ μεταστάντος ἐγένετο πρὸς αἶσχος τῆς συζύγου του.

* * *

Ἡ Κυριακὴ ἀργία

Στὴν Ἀγγλία καὶ προπαντὸς στὴν Σκωτία, ἡ Κυριακὴ ἀργία θεωρεῖται ὡς ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστος.

Σχετικῶς πρὸς τοῦτο διηγοῦνται ἕνα νόστιμο ἀνέκδοτο :

Ἕνος Ἄγγλος καλλιτέχνης περιοδεύων στὴν Ἀγγλία ἐστάθηκε μιὰ Κυριακὴ στὴ μέση ἑνὸς δρόμου γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλαιοῦ πύργου.

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ πύργος αὐτός ; ρώτησε ἔξαφνα ἕνα Σκῶτο χωρικὸ ποὺ περνοῦσε ἐκεῖθεν.

— Δὲν ὁμιλοῦν σήμερα γιὰ τέτοια πράγματα, ἀπάντησε ὁ Σκῶτος καὶ συνέχισε ἱκανοποιημένος τὸν δρόμο του.

* * *

Τὸ τηλέφωνο στὰ Νοσοκομεῖα

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὶ ὑπηρεσίας καὶ τὶ εὐκολίας προσφέρει τὸ τηλέφωνο στὰ ἀγγλικὰ νοσοκομεῖα μεταδοτικῶν νοσημάτων. Ἔχουν τοποθετήσει ἕνα τηλέφωνο πλάϊ στὸ κρεββάτι κάθε ἀρρώστου κι' ἔτσι οἱ πάσχοντες ἀπὸ κολλητικὰ νοσήματα μποροῦν νὰ μιλοῦν μὲ τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς των, τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διὰ λόγους προφυλάξεως.

Ἐπὶ πλέον τὸ τηλέφωνον χρησιμοποιεῖται στὸ Λονδῖνο ἐπωφελῶς ὑπὸ τῶν νυκτερινῶν ἀσύλων, στὰ ὁποῖα καταφεύγουν ζητοῦντες στέγην διάφοροι ἀσθενεῖς ἄστεγοι. Τοιουτοτρόπως καθ' ἣν περίπτωσιν ἄσυλον δὲν ἔχει διαθεσίμους κλίνας, ζητεῖ σχετικὰς πληροφορίας ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ ἔτσι οἱ ἄστεγοι στεγάζονται ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἀσφαλέστατα, εὑρίσκοντες καὶ κλίνην καὶ τροφὴν καὶ περίθαλψιν.

* * *

Ἡ Σάρα Μπερνὰρ καὶ ἡ πάνθηρ της

Ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς Σάρα Μπερνάρ, αἰσθάνθηκε κάποτε ἀπερίγραπτη λύπη ἐπὶ τῷ θανάτῳ μιᾶς μικρᾶς... πάνθηρος, τὴν ὁποίαν εἶχε μεταφέρει στὸ Παρίσι ἀπ' τὸν Ἰσημερινὸ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τῆς τὴν εἶχε δωρήσει ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ Μπερνὰρ ἀνέθρεψε μετὰ πολλῆς στοργῆς τὸ θηρίον αὐτό. Στὸ μέγαρό της στὸ Παρίσι, ἵδρυσε χάριν αὐτοῦ ἕνα μεγάλο κλουβὶ ἀπὸ χρυσᾶ κάγκελα, μέσα στὸ ὁποῖον ἐνδιαιτᾶτο μακαρίως ἡ μικρὰ σαρκοβόρος φίλη της. Πολλὲς φορὲς ἄνοιγαν τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ καὶ ἡ πάνθηρ ἔτρεχε νὰ πηδήσῃ στὰ γόνατα τῆς κυρίας της, ἡ ὁποία τὴν γέμιζε χάδια καὶ φιλήματα. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ὅμως αὐτὸ ἡ Μπερνὰρ ἔπερνε πολλὲς φορὲς τὸ θηρίο καὶ στὸ κρεββάτι της καὶ κοιμόταν μαζύ του !...

Ἔξαφνα ὅμως ἡ πάνθηρ ἐψόφησε ἄγουσα τὸν δέκατον τέταρτον μῆνα τῆς ἡλικίας της. Ὁ Θάνατός της, ὅπως παραπάνω εἴπαμε, κατελύπησε τὴν μεγάλην καλλιτέχνιδα, ἡ ὁποία ἦτο ἐπὶ ἡμέρας ἀπαρηγόρητος καὶ ἔχυνε πύρινα δάκρυα !...